

שלוש פנים לדוגמנית האלמונית שנבחרה לגלם את תפקיד אנה פראנק בקולנוע ריקוד הבטן של מילי

יומנה של אנה. למרות שאינה מדברת צרפתית, אותה למדה בבית הספר הגבוה, היא מבינה שפה זאת. אולם הכרטיס לתיאטרון נשאר שמור בארנק. היא לא הגיעה מעולם לתיאטרון. בלילה בו התכוננה לראות את המחזה, נקראה להוליבוך לשחק בעצמה את תפקיד אנה.

“לא שיחקתי קודם מעולם”, סיפרה היא, “אולם זה לא היה קשה במיוחד עבורי, למרות שבמשפחתנו איש לא היה שחקן, באיזה דור שהוא. אני חושבת שהבנת את התפקיד כמיטב יכולתי. שמעתי עתה, בסיוור באירופה, כי מאשימים את גוסטי הובר, השחקנית המשחקת את אמי בכרס, בכך שהיתה נאצית. אני יודעת רק שהיא היתה אורחית אוסטרית וכי נישאה ב-1945 לקצין אמריקאי והיגרה לארצות הברית וטוהרה מנאציזם. אינני חושבת שמישהו היה ממלא תפקיד זה יותר טוב ממנה.”

מילי הפכה בידלילה לכוכבת, אולם היא טרם הסתגלה למנהגים ולגיגונים הנלווים למעמד זה. היא מוסיפה ללבוש תמיד חולצות צנועות ובלתי צבעוניות, אינה צובעת את שפתיה או ציפורני אצבעותיה, אינה מצהירה הצהרות מרעישות ואינה מספרת סיפורים סנסציוניים.

כאשר נשאלה לדעתה על הסיפור שהופיע לאחרונה בעיתונים, על רומן האהבים המתרחש כביכול בינה לבין הכוכב הצעיר של הטרט כפיה, דין סטוקול, אמרה היא: “אני בקושי מכירה אותו.”

אפגוש ארבע נערות דומות בדיוק לי, אמר רה היא, בכוססה את ציפורניה. הייתי מופתעת כשראיתי שכל אחת מהן היא טיפוס שונה. לא תיארתי לי שאנה פראנק יכולה להופיע בכל כך הרבה פנים.”

היא שרה עמן את שיר חג התנועה מתוך הסרט, היא ביקרה בירושלים, בנצרת ובי חיפה, קנתה חולצות רקמה תימנית בויצ'ו וכמה מתנות לאחיותיה במשכית, נטעה שיה שושנים על שם אנה פראנק בירושלים, וי שוחחה במוסד'נוער עם נערים עולים, שי התפלאו כיצד יכולה נערה כמותה, חסרת תר' דעה יהודית ושאינה מתמצאת בדיוק בפר' שת השואה, לגלם את תפקידה של אנה.

“הייתי מאוד צעירה בתקופת המלחמה”, כאילו התנצלה, “לא ידעתי הרבה ממה ש' קורה בארופה. כל מה שידעתי הוא שאבא משרת כרכיובל באינה ושאמא אמרה לי: הכתבי מכתבים לאבא כי הוא מתגעגע אליך.” היא אפילו לא ראתה את אנה פראנק מוצגת על הבמה. רק משהוצע לה התפקיד, קראה את היום, את התסריט וק' צת חומר'רדק להבנת הסרט. עם כל זאת, היא הצליחה לגלם את התפקיד כאילו היא עצמה עברה את כל מה שעבר על אנה פראנק, כפי שציננה הביקורת על סרטה.

★ ★ ★
עיסה בארץ הפלאות

מ ידי אינה יודעת עדין בדיוק מה אירע לה. היא פקחית בהרבה מעל ל' הצלמים היו מוכנים. חצי תריסר נערי חמד ונערות זוהר, המחזקים רק למטרה זו עלידי מספר עתונים, נדחקו אל מחיצת מילי, הכריחו אותה ללחוץ יד, לחתום, לי חיך. למחרת הופיעו בעתונים תמונותיהם בחברתה, כשמחתן מתנוססת הכותרת: “סופרנו מראיין את מילי פראנק” או “סופ' רנו בשיחה לבבית עם מילי פראנק.”

הגדיל לעשות אחד הצלמים. הוא הגיע באחרון למסערת שדה'התעופה. האורחים כבר עמדו לעזוב, ומילי סיימה את הצלומיה עם נערי'החמד. הצלם, שהבין כי החמיץ סידרת'תצלומים חשובה, לא יכול היה לס' לוח זאת לעצמו. “מה היה? מה היה?” הת' עניין אצל חבריו הצלמים. “כשהיא ירדה מהמטוס — היא רקדה ריקוד'בטן”, מתחו אותו הצלמים. הצלם האומלל כמעט ונחנק, אולם הוא לא התבלבל.

“גברת פראנק”, פנה הוא אל מילי פרי קינס, “אני לא הייתי פה. אולי את מוכנה לרקוד עוד פעם ריקוד'בטן?”

מילי נוחנת
אוטוגרפים למעריצים שצבאו עליה, בי הגיעה השבוע לשדה'התעופה בלוד. בי תמונה היא נראית שעה שהיא חותמת על תמונתה עבור נערה נכה.

מילי נוחנת
בחנוט משכית, חולצה רקומה כאחת מ' תוך תמונות שרכשה בארץ עבור ארבע בחולצות הרקמה התימניות הסגוניות.

מ ידי בעלת האף הסוגט, הפנים הצ' נומים והחירורים והעיניים הלהותות, הגיעה לישראל במסגרת סיבוב הפירסומת לסרטה הראשון — יומנה של אנה פראנק. ביומיים ששהתה בישראל הספיקה לפגוש חצי תריסר אישים חשובים, וכחצי תריסר אנות פראנק — שחקניות שגילמו את דמו' תה של אנה פראנק על הבמה. “חשבת ש'”